

Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego
Sąd Apelacyjny w Szczecinie
Prokuratura Apelacyjna w Szczecinie
Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie

ACTA IURIS STETINENSIS 5

ZESZYTY NAUKOWE UNIWERSYTETU SZCZECIŃSKIEGO NR 812

Szczecin 2014

Komitet Redakcyjny

dr hab. Zbigniew Kuniewicz prof. US – Dziekan Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego
Ryszard Iwankiewicz – Prezes Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
Grzegorz Jankowski – Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie
Józef Skoczeń – Prokurator Apelacyjny
Maciej Żelazowski – Sędzia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, Wiceprezes Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
Arkadiusz Windak – Sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, Przewodniczący II Wydziału
Tadeusz Kulikowski – Zastępca Prokuratora Apelacyjnego
dr hab. Marek Andrzejewski prof. US – Redaktor naukowy
Szymon Slotwiński – Sekretarz redakcji

Rada Naukowa

prof. dr hab. Roman Hauser – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu | prof. dr hab. Andrzej Jakubecki – Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie | prof. dr hab. Andrzej Marciniak – Uniwersytet Łódzki | prof. dr hab. Mirosław Nazar – Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie | prof. dr hab. Zbigniew Ofiarski – Uniwersytet Szczeciński | dr hab. Adam Olejniczak prof. UAM – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu | dr hab. Lech Paprzycki – Akademia Leona Koźmińskiego w Warszawie | prof. dr hab. Władysław Rozwadowski – Uniwersytet Szczeciński | prof. dr hab. Tadeusz Smyczyński – Uniwersytet Szczeciński, Instytut Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk | prof. dr hab. Roman Wieruszewski – Instytut Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk | prof. dr hab. Bronisław Ziemanin – Uniwersytet Szczeciński | Rosario Sapienza, Full Professor of International and European Law – The University of Catania School of Law | Ashok R. Patil, Prof. dr L.L.M., Ph.D. – National Law School of India University, Bangalore, Karnataka State (India) | Fursa Svetlana Yaroslavovna, prof. dr hab. honoured lawyer of Ukraine | Henry Zhu hao Wang, Assistant Professor – China University of Political Science and Law | Prof. habil. dr. Vytautas Nekrosius – Uniwersytet Wileński | Dr John Sorabji – University College, London | José García-Añón, Ph.D. in Law, Full Professor, School of Law – University of València (Spain) | Terekhova Lydia, Professor, Doctor of Law, Omsk state University, Faculty of Law | Masahiko Omura, Doctor of Law, Professor at Chuo University Law School (Tokyo, Japan) | Elena Kudryavtseva, Professor, Law Faculty of Moscow State University | Alexandre Freitas Câmara, Professor Emeritus and Head of Civil Procedure Department at Rio de Janeiro Judicial School | Jayesh Rathod, Associate Professor of Law – American University Washington College of Law | Rett R. Ludwikowski, Ph.D., Professor of Law, Columbus School of Law – The Catholic University of America | Lilia Abramchik, Candidate of Juridical Sciences, Associate Professor – Yanka Kupala State University of Grodno (Belarus)

Lista recenzentów znajduje się na stronie internetowej zeszytu naukowego | <http://wpiaus.pl/actaiuris>

Redaktor naukowy | dr hab. Marek Andrzejewski prof. US

Redaktor tematyczny | Szymon Slotwiński

Redaktor językowy | Elżbieta Blicharska

Korektor | Joanna Grzybowska

Skład komputerowy | Iwona Mazurkiewicz

**Publikacja została wydana dzięki wsparciu finansowemu
Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, Prokuratury Apelacyjnej w Szczecinie,
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie**

Wersja papierowa jest wersją pierwotną

Pełna wersja publikacji <http://wpiaus.pl/actaiuris>

Streszczenia opublikowanych artykułów są dostępne online w międzynarodowej bazie danych
The Central European Journal of Social Sciences and Humanities
<http://cejsh.icm.edu.pl>

© Copyright by Uniwersytet Szczeciński, Szczecin 2014

ISSN 1640-6818 | ISSN 2083-4373

WYDAWNICTWO NAUKOWE UNIWERSYTETU SZCZECIŃSKIEGO

Wydanie I. Ark. wyd. 25,0. Ark. druk 28,3. Format B5. Nakład 194 egz.

SPIS TREŚCI

Wstęp	7
-------------	---

ORZECZNICTWO SĄDÓW SZCZECIŃSKICH

Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 10 lipca 2013 r., sygn. akt II S 23/13	11
Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 listopada 2012 r., sygn. akt I ACz 813/12	15
Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 lutego 2013 r., sygn. akt II AKa 12/13	29
Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 15 maja 2012 r., sygn. akt III AUa 106/12	37
Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 15 grudnia 2011 r., sygn. akt III AUa 385/11	47
Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 8 lutego 2012 r., sygn. akt I SA/Sz 881/11	53

KOMENTARZE

DO ORZECZEŃ SĄDÓW SZCZECIŃSKICH

Jan Andrzejewski – Głosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 31 października 2012 roku, sygn. akt I ACA 446/12	81
Joanna Szyjewska-Bagińska – Głosa do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 6 marca 2013 roku, sygn. akt II SA/Sz 149/13	93

PRAWO KARNE

Mariusz Nawrocki – O (nie)możności łączenia w czyn ciągły zachowań o tożsamej podstawie normatywnej	111
Michał Peno – Współczesne koncepcje uzasadnienia karania (zarys typologii)	129
Adam Wróbel – Pozorny (pomijalny) zbieg przepisów przestępstwa i wykroczenia.....	155

PRAWO CYWILNE

Anna Urbańska-Lukaszewicz – Przenoszenie nieruchomości z majątku wspólnego małżonków do majątku osobistego w świetle orzecznictwa i poglądów doktryny.....	171
Ewa Szubert – Stwierdzenie nabycia spadku – uwagi na temat możliwości wzruszenia prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku oraz zarejestrowanego aktu poświadczenia dziedziczenia.....	193
Szymon Słotwiński – Intertemporalne aspekty kompensacji negatywnych przeżyć pośrednio pokrzywdzonych w orzecznictwie Sądu Najwyższego	213

PRAWO ADMINISTRACYJNE

Marek Górski – Nowe regulacje prawne w zakresie ochrony jakości powietrza – monitoring i przywracanie wymaganego stanu jakości powietrza	233
Kornelia Łuczejko – Dane osobowe w internecie – wybrane zagadnienia administracyjnoprawne	247
Przemysław Zdyb – Postępowanie sądowoadministracyjne w przedmiocie skargi na odmowę udzielenia informacji prasie	263
Radosław Ulanowski, Jan Uniejewski – Zasady postępowania egzekucyjnego w administracji a zasada proporcjonalności	279

Agnieszka Lasecka – Legalizacja obiektu wybudowanego w warunkach samowoli budowlanej a legalizacja obiektu wybudowanego na podstawie nieważnego pozwolenia na budowę.....	299
Jarosław Marczak – Prowincje jako forma samorządu lokalnego w Hiszpanii.....	321
Anna Barczak – Procedury ocen oddziaływania na środowisko	353
Katarzyna Święch-Kujawska – Związki rodzinne a zwolnienia w podatku od spadków i darowizn.....	377
Paweł Mańczyk – Pobór podatku od nieruchomości oraz opłaty targowej, miejscowej, uzdrowskiej i od posiadania psów w drodze inkasa na przykładzie wybranych gmin województwa zachodniopomorskiego.....	393
Ewa Kowalewska – Rola banku centralnego w utrzymaniu stabilności systemu finansowego.....	407
Wojciech Bożek – Glosa do orzeczenia Głównej Komisji Orzekającej z dnia 17 maja 2012 roku BDF1/4900/45/44/12/1149	423

VARIA

Małgorzata W. Greßler – Uwagi o wolności wyboru zawodu w prawie niemieckim	435
---	-----

**Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 15 grudnia 2011 r.,
sygn. akt III AUa 385/11***

**Adresat decyzji ustalającej wysokość należnych składek
na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej
w formie spółki cywilnej**

Adresatem decyzji ustalającej wysokość należnych składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej winni być wspólnicy tej spółki, a nie spółka.

Przewodniczący – sędzia SA Anna Polak, sędziowie: SA Zofia Rybicka-Szkibieli (sprawozdawca), SSO del. Beata Górńska

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 grudnia 2011 r. sprawy Elżbiety S. i Ryszarda S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, o składki, wskutek apelacji ubezpieczonych od wyroku Sądu Okręgowego w Sz. z dnia 20 kwietnia 2011 r., uchylił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (punkt 1) oraz rozstrzygnął o wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu w postępowaniu apelacyjnym (punkt 2).

* Tekst uzasadnienia w wersji oryginalnej.

Uzasadnienie

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 25 lutego 2009 r. określił wysokość należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne płatnika K. Firma Handlowa spółka cywilna w Sz. na sumę 7.596,91 zł, w tym:

- ubezpieczenie społeczne za marzec i czerwiec 1999 roku oraz od września do grudnia 1999 roku – 1.673,47 zł,
- ubezpieczenie zdrowotne za okres od czerwca do grudnia 1999 roku – 787,48 zł,
- Fundusz Pracy za czerwiec 1999 roku oraz od września do grudnia 1999 roku – 114,96 zł,
- odsetki na dzień 25 lutego 2009 r. – 5.021,91 zł;

oraz dalszych odsetek za zwłokę w wysokości ustalonej dla zaległości podatkowych, które na dzień wystawienia decyzji wynoszą 11,50% liczone od należności głównej za okres od dnia 26 lutego 2009 r. do dnia zapłaty.

Decyzję tę zaskarżyli Elżbieta i Ryszard S. wnosząc o jej oddalenie. W uzasadnieniu zaprzeczyli, by w dacie wydania skarżonej decyzji posiadali zaległości w niej wskazane. Zaznaczyli, że doręczona im decyzja nie zawiera wskazań, jakie dokumenty nie zostały doręczone do ZUS i jakie kwoty, z których dokumentów nie zostały zapłacone.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według podwójnej stawki. W uzasadnieniu wskazano, że na podstawie przeprowadzonej analizy dokumentacji figurującej w Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS, według stanu na dzień 25 lutego 2009 r. ustalono, że brakuje deklaracji rozliczeniowych spółki za okres od października do listopada 1999 roku, a na koncie płatnika powstała zaległość za okresy wskazane w decyzji. Zarazem wyjaśniono, że działalność w formie spółki była prowadzoną przez Elżbietę i Ryszarda S. do dnia 31 grudnia 1999 r. Z dniem 1 stycznia 2000 r. przedsiębiorcy zgłosili przerwę w działalności, która to instytucja nie była znana prawu ubezpieczeń społecznych aż do nowelizacji z 2008 roku.

Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2011 r. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie Elżbiety i Ryszarda S. oraz zasądził solidarnie na rzecz organu rentowego zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że Elżbieta i Ryszard S. prowadzili pozarolniczą działalność gospodarczą, jako wspólnicy spółki cywilnej „Firma

Handlowa K.” Elżbieta S. i Ryszard S. do 31 grudnia 1999 r. Z tego tytułu ubezpieczeni zgłoszeni byli do ubezpieczeń społecznych i zdrowotnego od stycznia 1999 r. do 31 grudnia 1999 r., a zatrudniona przez nich Angelika C. w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 3 maja 1999 r. Spółka nie została zlikwidowana, zgłoszono natomiast zawieszenie działalności gospodarczej od dnia 1 stycznia 2000 r. Po tej dacie nie podjęto ponownie prowadzenia działalności. Deklaracje VAT-7 wystawiane były jedynie do grudnia 1999 r. Na podstawie dokumentów rozliczeniowych i wpłat zaewidencjonowanych na dzień 25 lutego 2009 r. w Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS, stwierdzono zadłużenie płatnika w wysokości wskazanej w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w oparciu o art. 6 ust. 1, art. 8 i art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (dalej jako s.u.s.) uznał odwołanie Elżbiety i Ryszarda S. za niezasadne. Zdaniem sądu pierwszej instancji ubezpieczeni prowadząc pozarolniczą działalność gospodarczą podlegali obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu, a jako płatnicy, obowiązani byli do comiesięcznego ustalania wysokości należnych składek i przekazywania ich do ZUS. Zapisy zaewidencjonowane na koncie spółki (wydruk z systemu informatycznego, sporządzony według stanu na dzień 25 lutego 2009 r.), zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o s.u.s., są środkiem dowodowym w postępowaniu administracyjnym i sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych. Dokument ten korzysta ponadto z waloru dokumentu urzędowego stanowiąc dowód tego co zostało w nim urzędowo stwierdzone. Strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenia organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić. Ubezpieczeni tego nie uczynili. Nie złożyli bowiem dokumentów potwierdzających dokonanie spornych płatności, ani też dowodów obalających wysokość kwot żądanych przez organ rentowy.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczeń z tytułu składek Sąd Okręgowy zważył, że art. 24 ust. 4 ustawy o s.u.s., w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2002 r. stanowił, że należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne ulegały przedawnieniu po upływie 5 lat od dnia, w którym stały się wymagalne. W wyniku nowelizacji ustawy termin ten został wydłużony do 10 lat. Sporne składki pochodzą z okresu od marca do grudnia 1999 roku. Nowelizacja ustawy wydłużająca do 10 lat okres przedawnienia należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, nie ma zastosowania jedynie do należności przedawnionych przed 1 stycznia 2003 r. Natomiast roszczenia

nieprzedawnione w dacie wejścia w życie ustawy nowelizującej, przedawniają się z upływem 10 lat od daty ich wymagalności z uwagi na przedłużenie okresu z 5 do 10 lat. Zobowiązanie ubezpieczonych do zapłaty składek z 1999 roku przedawniłoby się już po dacie wejścia w życie przedmiotowej noweli, z czego wynika, że okres ich przedawnienia został z mocy prawa wydłużony do lat 10 i upływał w 2009 roku. Roszczenie organu rentowego zgłoszone zostało przed upływem tego okresu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie Elżbiety i Ryszarda S. Ponadto zasądził od ubezpieczonych solidarnie na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kwotę 1.200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku wywiedli Elżbieta i Ryszard S., zaskarżając orzeczenie w całości. Skarżący wniesli o uchylenie wyroku i podnieśli, że w 1999 roku zakończyli prowadzenie działalności gospodarczej w formie spółce cywilnej i prawidłowo zgłosili tę okoliczność organowi rentowemu oraz Urzędowi Skarbowemu. W ocenie skarżących ZUS rażąco naruszył obowiązującą zasadę zaufania obywatela do urzędu poprzez opieszałość w wykazaniu i rozliczeniu konta podatnika, bowiem dopiero w 2009 roku wskazał na niezapłacone składki za 1999 rok. Apelujący podnieśli, że złożyli deklarację wyrejestrującą płatnika składek. Na koniec wskazali, że na dzień zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej posiadali wiedzę o 5-letnim obowiązku magazynowania dokumentów firmy, zatem dochodzenie roszczeń powinno nastąpić przed końcem 2004 roku.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik organu rentowego wniósł o jej oddalenie w całości, a także o zasądzenie od ubezpieczonych na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu podniesiono, że zarzuty Elżbiety i Ryszarda S. są bezzasadne, zaś skarżący nie przedłożyli dowodów na to, że zaległość będącą przedmiotem zaskarżonej decyzji zapłacili. Zdaniem organu rentowego należności te nie uległy też przedawnieniu.

Pismem procesowym z dnia 14 grudnia 2011 r. pełnomocnik ustanowiony dla ubezpieczonej z urzędu, podtrzymał dotychczasowe zarzuty apelacyjne i wniósł jednocześnie o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu podniesiono, że z decyzji organu rentowego nie wynika, kogo zaległe składki mają dotyczyć, skoro w kwestionowanym okresie w spółce K. było dwóch wspólników oraz zatrudniona na podstawie umowy o pracę Angelika C.

Zarazem apelujący nie podlegali obowiązkowi opłacania składek, gdyż w 1999 roku Ryszard i Elżbieta S. oprócz prowadzenia działalności gospodarczej zatrudnieni byli na podstawie stosunku pracy, w związku z czym nie podlegali obowiązkowi opłacania składek. Apelujący przedłożyli również dowody na okoliczność opłacania składek za zatrudnioną w spółce Angelikę C. Decyzja nie wskazująca jakie składki, z jakiego tytułu oraz jakich osób dotyczące jest decyzją błędną, a w związku z tym winna ulegać uchyleniu.

Skarżąca podniosła nadto, że sąd pierwszej instancji naruszył art. 316 § 1 k.p.c. nie rozważając okoliczności, że oboje ubezpieczeni pozostawali w spornym okresie w stosunkach pracy. Ponadto Sąd Okręgowy naruszył art. 233 k.p.c. przekraczając granice swobodnej oceny dowodów, nie odniósł się bowiem do całości materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Apelacja Elżbiety i Ryszarda S. okazała się zasadna o tyle, że doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, jak i poprzedzającej go decyzji organu rentowego.

Istotną dla rozstrzygnięcia sprawy okazała się okoliczność, że decyzja z dnia 25 lutego 2009 r. wydana została względem K. Firmy Handlowej spółki cywilnej w Sz. Tymczasem adresatem decyzji winni byli być Elżbieta i Ryszard S. wspólnicy K. Firmy Handlowej spółki cywilnej w Sz. Spółka cywilna, będąca umową tworzącą stosunek prawny powstający ze zobowiązania do wspólnego działania w celu osiągnięcia zamierzonego celu gospodarczego, nie jest – jako instytucja prawa zobowiązań – wyposażona w podmiotowość prawną (m.in. uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 1993 r., III CZP 168/92, OSNCP 1993/6/106; czy z dnia 31 marca 1993 r., III CZP 176/92, OSNCP 1993/10/171). Nie może więc „oddzielić się” od wspólników i samodzielnie stać się płatnikiem składek. W spółce cywilnej – inaczej niż w spółkach prawa handlowego – nie istnieje wyodrębniony majątek spółki i nie ma innego niż wspólnicy podmiotu zobowiązanego lub ponoszącego odpowiedzialność (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2009 r., II UK 304/08, Lex nr 707884). Zobowiązania związane z prowadzeniem działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej nie są zobowiązaniami spółki, lecz zobowiązaniami wspólników (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 1997 r., II UKN 54/97, OSNAP 1998/3/94). Odpowiedzialność wspólników spółki cywilnej za zobowiązania z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne wynikające z zatrudniania

pracowników w związku prowadzeniem działalności kształtuje się na zasadach określonych w art. 115 Ordynacji podatkowej, co powoduje, że egzekucja prowadzona jest do majątku odpowiedzialnych solidarnie współników (art. 91 Ordynacji podatkowej w związku z art. 864 i 366 § 1 k.c.). Inaczej mówiąc, z istoty spółki cywilnej wynika to, że egzekucja zmierzająca do zaspokojenia zobowiązań spółki prowadzona jest z majątku współników; wspólnego i osobistego. Decyzja z dnia 25 lutego 2009 r. posiada zatem brzmienie niezgodne z prawem, co rodzi konieczność jej uchylenia i ponownego rozpoznania sprawy przez organ rentowy.

Niezależnie od tego Sąd Apelacyjny wskazuje, że decyzja stwierdzająca zobowiązanie płatnika (wspólników spółki cywilnej) za nieodprowadzone składki, poza wyszczególnieniem miesięcy, za które zaległość powstała, powinna w sposób przejrzysty określać, za które z ubezpieczonych osób jest należna. W niniejszej sprawie ustalono, że w spornym okresie z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej ubezpieczeniu podlegać mogli współnicy, zaś z tytułu umowy o pracę zatrudniona w spółce Angelika C. W przypadku ponownego wydania decyzji ustalającej wysokość należności z tytułu zaległych składek wyszczególnieniu powinni podlegać poszczególni ubezpieczeni.

Z tego względu sąd drugiej instancji uznał, że w sprawie doszło do nieważności postępowania (art. 379 pkt 2 k.p.c.), bowiem strona, tj. spółka cywilna nie miała zdolności sądowej i postępowanie względem niej nie powinno się toczyć. Sąd Okręgowy w sposób dowolny w wyroku zmienił stronę postępowania wskazując, że orzeczenie zapadło względem Ryszarda i Elżbiety S., którzy nie byli wszak adresatami decyzji. Sąd pierwszej instancji nie dostrzegając powyższych okoliczności nie rozpoznał zatem istoty sprawy (art. 386 § 4 k.p.c.). Sama decyzja ustalająca odpowiedzialność za zobowiązania składkowe K. Firmy Handlowej spółki cywilnej w Sz. także nie mogła się ostać, zatem na podstawie art. 477^{14a} k.p.c. sąd drugiej instancji uchylił zarówno wyrok, jak i poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu, a nadto orzekł o wynagrodzeniu pełnomocnika ustanowionego z urzędu dla ubezpieczonej.